

gode Forhold mellem Odense og Nyborg, men kun egnet til at skade den By, hvis Interesser det ærede Medlem skulde vare tage herinde paa Rigsdagen.

Det er ogsaa ligefrem kosteligt at høre, at samtidig med, at det ærede Medlem saaledes søger at reducerer Odensianerne til at være nogle umoralske, begærlige og umættelige Mennesker, beklager han sig i høje Toner over, at Statsbanerne lægge Hindringer i Vejen for den bedst mulige Forbindelse mellem Nyborg og Odense, fordi disse forhadte Mennesker, som bo i dette Sodoma, ikke ofte nok kunne faa Lejlighed til at færdes mellem de to Byer. At Odensianerne ville komme til Nyborg, siger selv det ærede Medlem er et Forhold, man kan se paa med milde Øjne. Man kan se paa det med milde Øjne, erklærer det ærede Medlem allernaadigst, efter at han har staaet og fornærmet de samme Mennesker paa det groveste. Jeg synes, det er en nydelig Maade at indbyde sine Gæster paa, først at skælde dem ud for det værste, man kan finde paa, og derefter sige: Jeg vil alligevel se med milde Øjne paa, at de Herrer og Damer komme herved til Nyborg som Badegæster og lystrejsende og lægge deres Penge her nede i Byen. Jeg vil nu imidlertid haabe, at Odensianerne ikke ville tage Hensyn til denne Tale, men udelukkende lade disse Taktløsheder, som jeg kalder det, komme paa det ærede Medlems egen Kappe. Det ærede Medlem er jo, som jeg allerede har fremhævet, ikke selv fra Nyborg, og Odensianerne risikere altsaa heller ikke at træffe paa ham dernede.

Det var, hvad jeg vilde sige til det ærede Medlem fra Nyborg. Jeg har ikke kunnet spore nogen som helst Saglighed i hans Tale, jeg har kun kunnet spore disse grove Fornærmelser mod den store Naboby til Nyborg, og jeg skal med disse Bemærkninger lade det ærede Medlem løbe. Jeg haaber, at han til sidst vil gaa i sig selv og komme paa det rene med, at det var et stort Fejlgreb, han begik forleden, da han holdt denne Tale. Under alle Omstændigheder er jeg paa det rene med, at det ærede Medlem i saa Henseende vil faa god Besked, naar han kommer tilbage til Nyborg.

Jeg skal derefter gaa over til at tale om nogle Sager, som jeg ønsker at henvende Administrationens Opmærksomhed paa. Det første, jeg vil beskæftige mig lidt med, er et ret mærkværdigt Forhold, nemlig Militærvæsenets Besættelse af Embeder ved vore Kirker. Det lyder noget underligt,

at Militærvæsenet skulde besætte Embeder ved vore Kirker, men det er alligevel saaledes, at det i visse Tilfælde ikke er Kultusministeren, men Krigsministeren, der besætter saadanne Embeder. Det har fornylig vist sig ved Besættelsen af en Plads som Graver ved Sct. Knuds Kirke i Odense. En meget afholdt og kvalificeret Mand derovre har været konstitueret i den Stilling i 2 Aar og udført sit Arbejde til almindelig Tilfredshed. Saa blev Pladsen imidlertid opslaaet ledig, og den blev opslaaet ledig i Kundgørelser for Hæren, for at der kunde blive ansat en Underofficer. Men samtlige Underofficerer i Odense blev enige om ikke at søge Pladsen, fordi de ansaa den civile Mand, som var konstitueret, for at være en udmærket Mand i denne Stilling, og saa blev Pladsen givet til en Underofficer fra Helsingør, som var Oversergent, Arrestforvarer og Skriver paa Regimentskontoret. Og det blev gjort til Trods for, at den civile Mand var anbefalet af Stiftsøvrigheden, Biskoppen og mange flere. Den Underofficer, der saaledes blev ansat som Graver ved Kirken i Odense, søgte forinden sin Afsked fra Hæren og fik baade Pension og Pladsen i Odense. Den tidligere Graver, en Mand, der hedder Rasmussen, fra 26de Bataillon, fik ikke Pension. Hvis man nu havde beholdt den civile Mand, som var konstitueret, kunde man i alt Fald foreløbig have sparet Pensionen, men hvad mere er, man havde saa undgaaet den Hensynsløshed at jage den Mand bort, som alle øvre i Odense vare tilfredse med, og som endog Byens Underofficerer ikke ønskede at stille sig i Vejen for.

Jeg har fremhævet dette Forhold for at gøre opmærksom paa, hvorledes det kan gaa, naar Militærvæsenet skal ordne Kirkens Anliggender. Jeg synes, at dette Forhold i sig selv er urimeligt, og jeg vil opfordre den højtærede Forsvarsminister til at søge at faa det forandret i Fremtiden. At det ikke absolut behøver at være en Militærperson, som ansættes i disse kirkelige Stillinger, fremgaar deraf, at en tidligere Graver ved Sct. Knuds Kirke i Odense var en forhenværende Købmand Jensen, som vistnok blev ansat i 1858. Det er altsaa ikke nødvendigt, at disse Stillinger gives til Militærpersoner, og det er fuldkommen urimeligt og meningsløst, at Krigsministeriet skal have med saadanne kirkelige Embeders Besættelse at gøre.

Dernæst har jeg en anden Henstilling til Forsvarsministeren i hans Egenskab af Marineminister. I sidste Rigsdagssamling